

EWS uit Weert wil terrein terug winnen

De vereniging EWS (Eerste Weerter Schaakclub), die werd opgericht in 1937, is een club met een rijke historie. Het begon allemaal in november 1937. Toen kwamen in het voormalige hotel Juliana vijftien Weertenaren bij elkaar. De eerste clubavond was daarmee een feit. Het bestuur werd gevormd door de heren W. Hoefnagels (voorzitter), Zandè en Martens. Men betaalde 25 cent contributie. Hoe EWS de oorlogsjaren is doorgekomen, is niet bekend. Dit is in de archieven niet terug te vinden.

Verdeeldheid.

Dat de vereniging ook moeilijke tijden heeft gekend, blijkt uit de volgende berichten. In het jaar 1955 ontstond er verdeeldheid. Het toenmalige bestuur had het voornemen om niet meer deel te nemen aan de wedstrijden van de Limburgse schaakbond. Na een gesprek met de voorzitter van de Limburgse bond, Bianchi, ging dit plan van tafel. Maar bij de daaropvolgende vergadering bedankten zowel de voorzitter, de secretaris als enige sterke spelers voor het lidmaatschap. Ook de discussie of er nu wel of niet een biljarttafel in het speellokaal aanwezig mocht zijn, zorgde voor de nodige opwindig.

Noodkreet.

In het begin van de jaren zestig had EWS het niet gemakkelijk. In de pers verscheen zelfs een noodkreet onder de kop "Schakers in nood". Die kop getuigt van enige wanhoop over het schaakgebeuren in de regio Weert. Het bestuur luidde de noodklok en deed een dringende oproep aan de schaakliefhebbers om de gelederen te komen versterken. Als Roermond en Venray en vele kleinere plaatsen in de omgeving met meerdere teams konden uitkomen, dan moest dat toch ook in Weert kunnen, zo vond men binnen de

* Foto boven: een deel van de leden in 1997 toen EWS 60 jaar bestond.

* Foto links: Johnny Hoes, oud-voorzitter

vereniging. Hoe dan ook: EWS hield het hoofd boven water. In 1962 kwam de toenmalige secretaris, Jan Kik, op het idee om een trofee als wisselprijs aan de clubcompetitie te verbinden. Degene die deze "zilveren koning" driemaal achter elkaar of vijfmaal in totaal won, mocht zich de definitieve bezitter noemen. In totaal wist EWS op deze manier 27 schakers voor langere tijd aan zich te binden. De trofee kwam uiteindelijk in het bezit van P. Hardy, die in de jaren 1966 tot en met 1968 kampioen van Weert werd. Jaren later stelde voorzitter Johnny Hoes een tweede trofee ter beschikking, de Telstarbeker. Ook om dit 'kleinood' werd met volle inzet geschaakt. De trofee ging in 1979 naar P. van Osch.

Fischer-effect.

In 1972 vond de tweekamp om de wereldtitel tussen Fischer en Spasski plaats. Dat zorgde in de hele wereld, ook in Weert, voor het Fischer-effect. Het ledenaantal van EWS steeg naar 56.

Opvallend was voor EWS ook het voorzitterschap van Johnny

Hoes, die bekend werd als zanger en eigenaar van een platenmaatschappij in Weert. Het is dan ook niet verwonderlijk dat EWS een clublied aan het voorzitterschap van Johnny Hoes overhield. Sportief gezien vormden de jaren tachtig een hoogtepunt. Naast verschillende sterke spelers die in de loop der jaren werden voortgebracht, is Bas van der Plassche de absolute topper. Na het vertrek bij EWS werd hij eenmaal kampioen correspondentieschaak en open kampioen van Nederland. Tegenwoordig maakt hij nog steeds deel uit van het eerste team van Eindhoven en hoort dus bij de (sub-)top in Nederland. Het eerste team van EWS wist zich in die gouden jaren te mengen in de strijd om de bovenste plaatsen van de promotieklasse van de Limburgse competitie voor clubteams en eenmaal werd op een haar na de Limburgse beker gemist. In 1997 werd het 60-jarig jubileum gevierd. Grootmeester Hort kwam voor een simultaan naar Weert en kreeg het niet gemakkelijk: driemaal verlies en zeven remises. De laatste jaren is het duidelijk minder gegaan: een afname van het ledenaantal die verontrustend is. Door zich voornamelijk actief op de jeugd te richten, hoopt EWS het verloren gegane terrein terug te winnen.